

Bencz Boldizsár: Bácskai stanzák.

tovább azon az úton, amelyet megkezdték. Az ide-oda ugrándozás, a tétovázás nem hozhat jó gyümölcsöt

Induljanak el a vajdasági regös ifjak!.. Igen, induljanak el és induljon el a világ minden ifja... De mindenki a maga útján. A saját egyéniségének és hitének zászlaját lengetve maga előtt. Más-más utakon, de egy cél felé törjenek igaz ifjúi akarással és a győzelem reményével a lelkükben... És akkor nem maradhat el a végső diadal, amely a messzeségből csábító glóriaként tündöklök felénk.

Kolozsy Tibor

BENCZ BOLDIZSÁR :

BÁCSKAI STANZÁK

I.

Hejh!, nyomorult pajtás; második Énem is,
ebrúdnak szalasztott világban fertővirág,
harmat-lopó kedved, hogy a multba jár
cingár vénnek hejehujás éjein csüngení, —
mivégre már?...

Olyan jól tudom, ha buja mezeink illatával
domb-se-tört síkon részegen fut a szél,
hogy tanyaóceániánk ámbitusán
a régi virtusok sok ezer póri eunuchja
már csak pipáló halott.

II.

Kuruc-időkből ide lágyult ősem,
bármennyire is romantikaöldöklő e kor,
melyik volt boldogabb, kérdem:
ez az istennel versengő-e, Tudós, gáz-csodás?
vagy az a tiétek, mikor rettenetes kellék volt
a karikásostor...

Haltak akkor, tán tizen is egy harcban,
de a többi tizmillió ekeszarván legendázott;
a föld, szomszéd, porhanyóra ázott
s mellettem mégis gaz veri fel
Bodrogh-megyei Kiss György földjét.
Mert Kiss György elesett a labanc-ütközetben,
ott volt a halál-aratott tíz között,
fia meg ott volt a halál-aratott tizezer között,
unokája meg ott volt
a halál-aratott tizmillió között
és dédunokája, hejh,! ha felnő,
kitudhatja azt előre,
ki megy-e még a mezőre!?

Vagyha kimegy, kitudhatja azt előre;
gázzal tömök-e vagy stratégiai szóval:
„vitéz volt a jámbor,
takarjátok be földjével a porhanyóval.“

III.

Szomorú pantheónom,
világrengetegben költői pörsenés,
mennyi második énünk van nektünk,
de dédunokák vagyunk,
akiket nem tudnak előre
Ami provánszunkat gyom verte fel
mire megérkeztünk s az a vér,
mely megosztódott a harctér
s az életünket adó szent ember közt,
néha még felérzi,
hogy bizony voltak virtusok, régi kedvek,
voltak Toldi-erők, Toldi-izmok,
voltak hitek, akarások, katekizmusok,
voltak tiszta Himfy-vallomások
s ma mind, mind ezek,
milyen szánalmas, kintornás majmolások!
Hiszen jól tudjuk, hogy mult-időket felsírni
e nagy Cirkuszban mégcsak mi vagyunk klaunok,
mi vagyunk a reális alázat,
s hogy irreális bokrokból les ránk
nagytudású bűvös-vadászunk
a Huszadik század.

(Algir, 1934 május.)